

HET GEEUWVIRUS

Andere boeken in deze reeks

De krokodillenfabriek

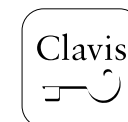
Dries Deschepper
Het geeuwvirus
© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Illustraties: Isabel Bouttens
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: vriendschap, avontuur, spanning, humor
NUR 283
ISBN 978 90 448 4908 0
D/2023/4124/042
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

HET GEEUWVIRUS

Dries Deschepper
met illustraties van Isabel Bouttens

DE DROOM

Zo'n storm hadden ze in lange tijd niet gezien. Hij was laat in de middag begonnen met een aanzwellende bries uit het westen. Die bracht wat verkoeling, maar op het terras van de pizzeria bleef het broeierig warm en boven de straten hield de lucht niet op met zinderen. Al snel vielen er ook vette druppels. De eerste transformeerden nog sissend tot miniatuurstoomwolkjes op de hete tegels en tafels, maar nauwelijks een paar tellen later openden de hemel-sluizen zich en had het water vrij spel. Voor iemand er erg in had, konden de riolen de toevloed niet meer slikken. Een modderige watermassa kolkte over de stoep en de weg rond het dorpsplein. Helse bliksems schoten als lange slangentongen van de ene wolk naar de andere en verlichtten de boomkruinen. De donderslagen volgden amper een tel later. Ze deden de lucht kraken.

Mila had samen met Cherry en Timo de voordeur van de pizzeria zo goed en zo kwaad als het ging gebarricadeerd tegen het stijgende water. De doorweekte stoelkussens deden wonderwel dienst als geïmproviseerde zandzakjes; het water sijpelde slechts in dunne straaltjes het restaurant binnen. Waren ze met zijn vieren geweest, dan was er zelfs geen druppel binnengekomen. Want Ronaldo telde in zo'n situatie voor twee: hij kon bergen werk verzetten en hij wist als geen ander Signor Patatinecaldo te kalmeren als die weer eens in paniek raakte. Of dat nu was omdat zijn

koksmuts vlam vatte, de muizen van de zolder naar de voorraadkelder verhuisden of de nieuwe politie-inspecteur van het dorp, agent Ornament, met zijn hoofd vastzat tussen de spijlen van de trap: Ronaldo wist altijd raad. Nu had de oom van Timo alleen maar in de weg gelopen en geroepen dat alles finaal naar de vaantjes was. *La fine del mondo! O Maria, madre di Dio!*

Ronaldo was zes weken in Bessegem gebleven. Hij had geloofd in een kamer boven de pizzeria, pal naast de slaapkamer van Timo. Het had Mila verbaasd dat hij op geen enkel moment had geklaagd over het gebrek aan comfort, want de muffe ruimte met spinnenwebben en een gammal bed was zeker niet te vergelijken met de luxe die hij gewend was. Meer nog, Ronaldo was helemaal opgebloeid na het avontuur in de oude ketchupfabriek. Hij was nu een van hen. Bij alles wat ze deden, deelde hij in de pret. Na de vakantieweek ging hij zelfs gewoon mee naar school, waar hij binnen de kortste keren uitgroeide tot de populairste jongen van de speelplaats. Mila en Timo waren stiekem trots op hun nieuwe status als beste vrienden van Ronaldo. Voor Cherry maakte het schijnbaar niet veel uit; daar was ze veel te eigenzinnig voor. Bovendien kon Ronaldo niets wat zij niet kon.

Droomde Mila? Of was ze wakker? Ze voelde haar ogen snel heen en weer schieten achter haar oogleden. Er flitsten beelden door haar hoofd. Ronaldo die zich de ogen uit het hoofd keek toen ze hem leerde hoe je op een grassprietje kon fluiten. Ronaldo die probeerde om hoger dan Cherry in de oude eik te klimmen. Ronaldo die Timo een voetje gaf om weer uit de ketel in hun oude ketchupfabriek te klimmen. Ronaldo die ...

Waarom was hij toch vertrokken? Hoe kon hij zijn vader geloven toen die liet weten dat alles zou veranderen? Dat het reizen

en het voortdurend verkassen tot het verleden behoorden? Dat hij en Ronaldo voortaan een normaal leven zouden leiden? Te belachelijk voor woorden!

Daar gingen hun fijne plannen. Ronaldo zat intussen ergens in het buitenland. Waar? Daar had ze het raden naar. De laatste keer dat ze van hem gehoord had, was hij op een luchthaven. Hij belde met een anoniem nummer. De telefoon van zijn vader, zei hij. Van die vreselijke griezels met zijn lange vingers, kromgegroeid van het stelen en het graaien! Die gladharige gluiperd, die beter tussen de kaken van Lily de krokodil was verdwenen! Mocht Mila zo'n wanschepsel als vader hebben, dan zou ze zeker bij haar moeder wonen. Ook al was zij de gemeenste heks van de hele wereld, die haar elke dag zou dwingen om alleen maar harige wormen te vreten en pissenbeddenthee te drinken!

De beelden vervaagden tot vlekken en het vertrouwde stemmetje in haar hoofd werd weer wakker. Ronaldo had helemaal geen keus. Hij was amper elf jaar oud. En zijn moeder had een nieuwe bezigheid gevonden: selfies maken met beroemde mensen van over de hele wereld. Als dat waar was, natuurlijk. Bij Ronaldo's ouders wist je nooit wat echt was en wat uit het rijk der fabeltjes kwam. Maar van één ding was Mila zeker: nooit zou ze nog een jongen vertrouwen. Ze draaide zich op haar zij en trok het laken over haar oor. Ze wilde geen traan meer laten. Voor eeuwig en altijd niet! En daarmee basta!

Achter haar oogleden begon alles weg te draaien. Een kolk van duisternis tolde tot alles zo zwart was als in de diepste nacht. Behalve dat minuscule lichtje in het midden. Het puntje was niet groter dan een speldenknop, maar Mila zag het nu duidelijk opbollen en uitdijen in cirkels, net als kringen in het water wanneer

iemand er een keitje in gooit. Ze zag hoe de golfjes hoger en hoger opklommen.

Het punt zwol aan tot het zo groot leek als een erwt en ging steeds harder op en neer. Toen kreeg het een andere kleur. Er kwam iets vanonder het oppervlak naar boven. Mila's adem stakte. Het stevende recht op haar af, langzaam en beheerst, maar met een constante snelheid waar dreiging van uitging.

In een flits zag ze een gebalde vuist boven het oppervlak uit stijgen. Hij bleef plotseling zachtjes zweven, net zoals een spook doet in een stokoude griezelfilm. Mila voelde koud zweet op haar huid. Als een bloem die openbloeiende, ontpopte de vuist zich tot een hand. Ze zag iets blinken in de palm: een veel te grote wijzerplaat van een polshorloge. De hand reikte nu naar haar. Mila probeerde naar voren te leunen en de hand te grijpen. Bijna, maar *nét* ... niet.

Nee, de hand zakte weer weg! De vingers strekten zich toen het water ze opzoog en gevangenzette onder een spiegelglad oppervlak, dat in ijs leek te veranderen. Toen kwamen de barsten. Ze begonnen als kleine sterretjes die steeds verder uitgroeiden, tot het oppervlak een mozaïek vormde van alsmaar kleiner wordende stukjes. Het leek alsof de plaat begon te wiegen en ... *klang!*

EEN PIJNLIJK WEERZIEN

Mila knipperde met haar ogen. Ze zat plat op de grond. Haar benen lagen gestrekt voor haar uit en ze steunde op haar handen.

Haar rechterhand deed pijn. Mila keek ernaar. 'Glas?' mompelde ze slaperig.

Een piepkleine scherf stak in het dikke vel van haar handpalm. Dit was geen droom meer. Haar hand deed *écht* pijn.

Mila draaide haar hoofd en slikte: in het raam voorbij het voeteneinde van haar bed zat een vuistgroot gat. Op haar in elkaar gedraaide bedsprei zag ze een steen. Hij was afkomstig van de berg witte keien die naast het terras van de pizzeria lagen.

Mila rolde tot hurkzit en sprong op. Ze tuurde door het gat in het raam naar beneden. De nacht had rust gebracht. De geur van natte dakpannen na een onweer prikte in haar neus. De straatlantaarns deden hun best om het plein te verlichten, maar er waren meer donkere plekken dan anders.

In de schaduw onder haar raam bewoog iets. Stond er iemand? Ze wreef in haar ogen. Toen zag ze duidelijk een arm zwaaien. Haar ademhaling kwam weer op gang. Ze kende maar *één* persoon die zo uitbundig kon zwaaien, zeker als de voorraad limonade op was. Alleen gebeurde dat nooit 's nachts.

'Timo?' piepte Mila. 'Ben jij dat? Heb jij net een steen door mijn raam gekeild?' Ze voelde haar wenkbrauwen samentrekken,

tot er diepe fonsen in haar voorhoofd zaten. ‘Wat bezielde je?’

De schaduw deed een stap naar voren. Nu herkende ze Timo heel duidelijk in het licht van de straatlantaarn. Hij haalde een handdoek door zijn haar.

‘Hij kreeg je niet wakker met keitjes,’ riep hij zacht maar duidelijk, ‘dus heb ik hem een grotere steen gegeven.’ Zijn arm strekte zich en wees opzij, in de duisternis.

Mila kneep haar ogen tot spleetjes en schudde haar hoofd. ‘Wie? Wat gebeurt er? Het is nog donker en jij bent al wákker? Wat doe je hier met een handdoek? Ben je ... nat?’

Hoewel ze nu klaarwakker was, leek het wel of ze nog droomde. Timo haalde afwisselend de handdoek onder zijn linker- en rechteroksel door, waarna hij met de puntjes in zijn oren peuterde. Toen ze haar ogen naar beneden liet glijden, merkte Mila dat zijn T-shirt tot aan zijn navel doorweekt was. Daaronder zag ze zijn blote benen. Hij had geen schoenen aan, al was dat op zich niet zo bijzonder.

‘Waar ben je mee bezig?’

‘Wel, hij ...’

Op de plek waar Timo naar had geweest, gloeide een blauwachtige straal. Het schijnsel werd door iets tegengehouden. Het deed haar denken aan de spleten tussen haar vingers wanneer ze haar hand gebruikte om haar ogen af te schermen tegen fel zonlicht. Ja, dat moest het zijn. Wat ze zag, waren vingers.

Ze openden zich langzaam en gingen van het licht weg. De straal was nu feller en wees omhoog. Voor Mila’s ogen vormde zich een gezicht. Van onderen belicht had het iets spookachtigs, maar ze herkende de contouren. Haar ogen ontwaarden een rij blinkende tanden, het puntje van een fijne neus en sierlijke dun-

ne wenkbrauwen. Toen bewoog het gezicht en kwam er een zacht geluid uit de mond. Die stem ... Die manier van fluisteren ... Dat kon toch niet waar zijn? Het grootste deel van haar hersenen probeerde een beeld in haar hoofd te vormen, maar het andere deel deed telkens opnieuw het licht uit.

‘Ik heb zachtjes geroepen,’ fluisterde de stem. ‘En planten tegen je raam gegooid. Zelfs eentje met nog een forse kluit aarde eraan. En dan steentjes. Maar ik kreeg je niet wakker!’

Mila bleef met open mond door het kapotte raam staren. Steentjes? dacht ze. Dat ding op haar bed was geen steentje. Dat was een uit de kluiten gewassen kei.

‘Gelukkig had ik de sleutel van de pizzeria nog,’ onderbrak de stem haar gedachten.

Onder Mila’s hersenpan regende het puzzelstukjes. Ze vielen een voor een op hun plek en klitten samen, tot er zich verschillende eilandjes vormden. De zeeën tussen de eilandjes werden kleiner en kleiner en eromheen ontstond een rand, die steeds dikker werd. Op haar netvlies vormde zich een beeld van een slapende Timo. Die kreeg je met geen stokken wakker. Tot iemand drie zomers geleden het idee had gehad om een emmer water over zijn kop leeg te kieperen. Het was een ingeving van het moment geweest, maar het werkte wonderwel. Sindsdien hadden ze dat zo vaak gedaan dat iedereen het de gewoonste zaak van de wereld was gaan vinden. Zo gewoon dat er standaard een volle emmer naast Timo’s bed stond. Al wat ze moesten doen, was die af en toe bijvullen. Ja, als ze Timo wakker wilden maken, was dat de enige manier. En die manier was van hen. Alleen zij wisten van de emmer. En hij.

‘Ronaldo?’ Mila snakte naar adem. ‘Ben jij dat?’

Het hoofd in de blauwe lichtbundel knikte. ‘Hoi Mila.’

Haar naam loste op als een wolkje in de ochtendnevel. De stem klonk vlakbij, maar leek toch van ver te komen.

Mila keek op. Achter de daken leek de horizon in brand te staan. De okergele gloed likte aan de vezelige wolkenluiers. Ze wist dat de dag niet lang meer op zich zou laten wachten. Binnen korte tijd zouden hun ouders opstaan en weer als in een karavaan naar het werk racen. Ze zouden pas ’s avonds laat terugkeren en bijna meteen als vermoeide zombies onder de gekreukte lakens kruipen. Samen met Cherry en Timo zou Mila opnieuw de beste dag van haar leven beleven. De vakantie was nog maar pas begonnen. Ze hadden wekenlang het rijk helemaal voor hen alleen. Maar nu ...

Ze voelde wat Ronaldo wilde vragen. Of ze boos was, omdat hij na die zes leuke weken toch vertrokken was. Bijna drie maanden geleden al. Was ze boos? Ze wist het zelf niet. Ze zou het in elk geval nooit willen toegeven.

‘Ben je niet blij om mij te zien?’

Oké, dat was een andere vraag dan Mila verwacht had. Maar het kwam eigenlijk wel op hetzelfde neer. Wat moest ze daarop antwoorden? Als er één vraag was waar je een duizendjarig misverstand mee kon starten, dan was het die wel.

‘Vertel eerst waarom je hier bent,’ zei Mila zacht. De vloer onder haar voeten leek te veranderen in een ijsvlakte.

‘Dat is een lang verhaal.’

‘Het is vakantie. We hebben tijd. Ken je dat? Tijd met je vrienden?’ De rest hield ze in, maar ze dacht het wel: met echte vrienden, die er altijd zijn.

Ronaldo perste zijn lippen op elkaar en trok zijn wenkbrauwen

op. Hij leek zijn woorden voor te kauwen alvorens hij zijn mond opende om ze er zachtjes uit te laten glijden. ‘Nou, eigenlijk hebben we dat niet.’

‘Hoezo?’

‘Er staat een vliegtuig op ons te wachten.’

Ze draaide zich naar hem toe. Het ochtendlicht, dat nu over de huizen heen boog, maakte zijn gezichtsuitdrukking extra zacht. Zijn ogen smeekten. Dat had ze nog maar één keer gezien. Wat hij net had gezegd, was bij haar het ene oor in en het andere uit gegaan, maar zijn gesmolten glimlach maakte duidelijk dat Ronaldo bang was. Voor de eerste keer zag Mila hem angst hebben voor een antwoord dat hij niet wilde horen.

‘Jullie moeten met mij meekomen, Mila. Alsjeblieft.’

‘Meekomen? Nadat jij zonder boe of bah bent weggegaan?’ bromde Cherry hem toe. Het had Mila weinig moeite gekost om haar wakker te maken. Cherry kon slapen als een egeltje onder een bladerdek tijdens de winter, maar zodra ze Ronaldo’s naam hoorde, was ze klaarwakker.

‘Ik kan jullie nu niet alles vertellen. Alleen dat het erg belangrijk is.’ Ronaldo’s ogen verraadden dat hij nog iets wilde toevoegen, maar hij liet zijn mond even pauzeren. Toen zei hij: ‘Het is belangrijk voor het welzijn van de wereld.’

‘De we...’ Cherry verslikte zich in het woord toen het er veel te luid uit dreigde te komen. ‘De wereld dan nog?’ foeterde ze fluis-terend. ‘Hallo, mijn naam is Ronaldo! Ik ben twaalf jaar en ik wil later dj worden, maar ga nu even snel de wereld beter maken!’ Ze deed alsof ze op het podium van het schooltoneel stond. ‘O nee, nee! Niet beter maken. Rédden! Samen met mijn beste vrienden, die altijd zomaar alles doen wat ik vraag!’

Ronaldo probeerde Cherry te sussen. ‘Je snapt het niet. Wij gaan dat niet doen. Het zijn volwassenen die dat gaan doen. Het is een soort geheime opdracht.’

In Cherry’s mond kon plotseling een passagiersvliegtuig verdwijnen.

Ronaldo glimlachte scheef en trok zijn wenkbrauwen op. ‘Er schijnt erg veel op het spel te staan. Echt goed tegen kwaad en zo. Een beetje zoals in een film, snap je?’

Snel liepen Mila en Cherry naar beneden, het huis uit en het dorpsplein op. Niemand zei iets. Als ze niet op het opgeschoten gras hadden gestaan, kon je gegarandeerd een speld horen vallen.

Ronaldo negeerde de vragende blikken die op hem gericht waren en ging verder: ‘Maar er is een probleem. De groep heeft de hulp nodig van een paar jonge mensen. Slimme, maar vooral eerlijke. Daarom dacht hij meteen aan jullie.’

‘Wie?’ vroeg Mila aarzelend. Haar stem slaagde erin de spanning in de lucht een beetje te doorbreken.

‘Wel ...’ Ronaldo liet zijn schouders even opspringen. ‘Mijn vader, natuurlijk.’

Mila’s arm ging als vanzelf naar achteren en vloog daarna in een boog naar voren. Haar ogen sloten zich voor wat binnen een halve tel zou komen.

Ronaldo lag plotseling languit op de grond. Hij kreunde en raakte met de toppen van zijn vingers de zijkant van zijn kin aan. ‘Wat ...’ stamelde hij.

Een grote onscherpe vlek zweefde boven hem. Naarmate hij met zijn ogen knipperde, kreeg de vlek ogen, een neus en een mond.

‘Timo?’

‘Zie je sterretjes?’

‘Wat?’

‘Of je sterretjes ziet? Dat zeggen ze toch als je een dreun hebt gekregen?’

‘Dreun? Heb je me geslagen?’

‘Ik niet. Mila wel. Recht op je smoel. Ik denk dat de wereldkampioen boksen het niet beter had gekund, zelfs als hij hard zijn best deed!’

Ronaldo kneep zijn ogen zo hard dicht dat het bijna pijn deed. Hij knipperde een paar keer met zijn ogen en opende ze opnieuw in de hoop beter te zien, maar het enige wat hij zag, was het topje van Timo’s neus. Die staarde hem aan als een vis die zich tegen de binnenkant van zijn kom drukt.

‘O jee, dat ziet er niet goed uit. Maar je hebt geluk gehad dat zij het dichtst bij jou stond. Had Cherry je die mep gegeven, dan zag je niets meer.’

‘Maar waarom? Wat heb ik misdaan?’

Timo voelde aan zijn eigen kin en bekeek Ronaldo vanuit verschillende hoeken. ‘Als je ’t mij vraagt, heb je eerder iets verkeerd gezégd. Mila is meestal niet zo boos als ik iets misdoe. *Iedereen maakt fouten*, zegt ze dan. Maar met woorden kun je maar beter oppassen.’

Ronaldo duwde zich overeind met zijn ellebogen. In het verlengde van zijn gestrekte benen zag hij Mila en Cherry. Ze stonden zeker vijf meter verderop.

‘Wat doen ze?’

‘Ze maken ruzie.’

‘Ruzie?’

‘Ja, Cherry vond dat ze je al meteen had moeten afschepen. Dat

had Mila die pijnlijke knokkels bespaard.' Timo trok zijn wenkbrauwen op. 'En alle pijnlijke rest.'

'Pijnlijke rest? Mijn kin, bedoel je?' Ronaldo masseerde de zere plek met zijn vingers.

'Nee, haar hart,' zei Timo toonloos.

'Haar hart?'

'Ja, ik snap het ook niet. Ik heb haar daar nog ooit over horen klagen.'

EEN ONAANGENAME VERRASSING

In de auto die hen net buiten het dorp had staan opwachten, was het muisstil. De motor draaide bijna onhoorbaar en iedereen hield de lippen stijf op elkaar. De donkere man met de uniformpet achter het stuur keek een paar keer in zijn spiegel, maar zodra zijn blik die van Mila kruiste, richtte hij zijn ogen weer op de weg. Ze dacht dat ze hem soms zelfs zachtjes zijn hoofd zag schudden.

Mila beet op haar nagels. Ze had in geen maanden woorden gehad met Cherry. Over niets en niemand. Maar zonet hadden ze zeker een kwartier lang staan bakkeleien. Toen ze allebei eenmaal gekalmeerd waren, had Mila Cherry ervan weten te overtuigen dat ze de vraag van Ronaldo niet zomaar konden weigeren. Dat dat verkeerd zou zijn. Ze kon niet uitleggen waarom, maar het voelde gewoon niet correct om Ronaldo zomaar af te scheppen. Per slot van rekening had hij hen ook geholpen. Dat gaf zelfs Cherry toe. Bij elke poging om een argument of een motivering te vinden, besefte Mila echter dat ze eigenlijk niet zozeer Cherry wilde overhalen, maar vooral zichzelf. En nu wist ze al helemaal niet of ze daar goed aan had gedaan.

De rit duurde een halfuur en niemand durfde het aan om zijn mond open te doen. Ook niet toen het duidelijk werd dat het witte vliegtuig met een bliksemschicht erop waarnaast ze halt hielden voor hen bestemd was.